

Sygn. akt I C 307/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wilchowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Emilia Kościan

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 czerwca 2016 r. w B.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko M. Z. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. Z. (1) kwoty 166,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu wg. norm przepisanych, w tym 60 zł kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 30 zł opłaty od pozwu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że pozwana oraz Bank (...) S.A. (poprzednio (...) Bank) zawarli 29 listopada 2009 umowę bankową o numerze (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Pozwana nie wywiązała się z zawartej umowy wobec czego kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wierzyciel pierwotny wzywał pozwaną do zapłaty należności informując, że w przeciwnym wypadku wierzytelność zostanie przelana na powoda. W dniu 25 czerwca 2013 r. powód zawarł z Bankiem (...) S.A. umowę przelewu wierzytelności cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Na zadłużenie pozwanej składają się następujące kwoty: 97,29 zł tytułem należności głównej oraz 69,24 zł skapitalizowanych odsetek naliczonych przez wierzyciela pierwotnego i przez powoda.

Pozwana M. Z. (1) nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 27 listopada 2009 r. M. Z. (1) zawarła umowę kredytu na zakup towarów i/lub usług, przyznania limitu kredytowego i wydania karty kredytowej z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (KRS (...)), w imieniu którego, z upoważnienia podpisała D. G. przystawiając pieczętkę formy (...) S.A. w L. oraz R. W. jako osoba upoważniona

do sporządzenia umowy kredytu przystawiając pieczętą (...). Oddział (...). Umowa dotyczyła kredytu na zakup w placówce handlowej zestawu do odbioru (...).

(dowód: umowa nr (...) k. 48-51)

W dniu 25 czerwca 2013 r. Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (KRS (...)) zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności. W imieniu banku umowę podpisał K. D., zaś w imieniu funduszu – S. S. i M. Z. (2). Jak wynika z treści punktu 2.1 umowy Bank – z zastrzeżeniem pkt 16.6 – sprzedał na rzecz nabywcy wierzytelności z tytułu należności głównej, (kapitał) opisane w Załączniku nr 2 na zasadach i warunkach określonych w umowie oraz w przepisach kodeksu cywilnego, a w szczególności art. 509 kc. A w przypadku, w którym należność główna nie istnieje, przedmiotem sprzedaży są roszczenia o zaległe odsetki, kary umowne, i zwrot kosztów i opłat związane z należnością. Jako załączniki umowy wymienione zostały, między innymi, odpisy pełnomocnictw oraz wykaz wierzytelności.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 25.06.2013 r., k. 9-13)

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. w dniu 20 października 2015 roku wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, w którym oświadczył, że przysługuje mu wobec M. Z. (1) wierzytelność, wynikająca z umowy kredytu o nr (...) w wysokości 166,53 zł, na którą składa się należność główna – 97,29 zł oraz odsetki w kwocie 69,24 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych k 8)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i podlegało oddaleniu.

Ponieważ pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie stawiała się na wyznaczone posiedzenie Sąd, stosownie do treści art. 339 § 1 kpc, zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego.

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Sąd orzekający podziela stanowiska wyrażone w wyrokach Sądu Najwyższego z 20 października 1998 r. (sygn. akt I CKU 85/98) i 23 września 1997r. (sygn. akt I CKU 115/97) wedle których, niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 kpc domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy wówczas przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Przytoczone w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznano za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, co ograniczyło się w zasadzie do dopuszczenia dowodu z dokumentów złożonych przez stronę powodową.

W odniesieniu do dokumentów prywatnych, w rozumieniu art. 245 kpc, złożonych przez powoda do akt niniejszej sprawy Sąd uznał, że stanowią one jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie w nich zawarte. Ich prawdziwość nie budziła wątpliwości. Podkreślić jednakże należy, iż z dokumentem prywatnym - definiowanym w nauce jako każdy dokument pisemny, niespełniający kryteriów dokumentu urzędowego - art. 245 kpc wiąże obalalne

domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy który go własnoręcznie podpisał (por. uchwała SN z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82; wyrok SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00; wyrok SN z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98; wyrok SN z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00).

W ocenie Sądu powód nie wykazał, jakoby przysługiwała mu wierzytelność dochodzona pozwem. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Reguła ta nabiera szczególnego znaczenia w sytuacji, gdy strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Jeśli powód twierdził, że nabył konkretną wierzytelność winien to skutecznie wykazać.

Powód podał, że przysługuje mu roszczenie wobec pozwanej, albowiem nabył je w drodze umowy przelewu wierzytelności. Umowę z dnia 25 czerwca 2013 roku w imieniu cedenta - Banku (...) S.A. z siedzibą we W. – podpisał K. D., zaś strona powodowa nie wykazała, iż osoba ta posiadała należyte umocowanie do składania oświadczeń woli w imieniu tejże spółki, a tym samym, że przedmiotowa umowa przelewu jest ważna (art. 58 § 1 kc). Nie przedłożono stosownego pełnomocnictwa, a z danych podmiotu ujawnionych w Krajowym Rejestrze Sądowym nie wynika, by K. D. był uprawniony do reprezentowania Banku (...) S.A. z siedzibą we W.. To samo dotyczy M. Z. (2), którego dane - jako członka zarządu - nie są ujawnione w KRS-ie (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. z siedzibą we W., czyli spółki reprezentującej powoda przy zawarciu ww. umowy. Zatem nie zostało wykazane, by umowa zawarta była przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w imieniu podmiotów do niej stawających.

Nadto z treści umowy cesji nie wynika jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową, w szczególności nie wymieniono w niej wprost żadnej wierzytelności wobec pozwanej. Umowa ta bowiem określa jako swój przedmiot wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załącznikach. Jednocześnie dołączone do akt sprawy informacje o wierzytelnościach będących przedmiotem umowy nie identyfikują i nie indywidualizują w sposób dostateczny przedmiotu przelewu. Należy podkreślić, że nabycia wierzytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów. Dane personalne M. Z. (1) zostały wskazane jedynie w wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji, który stanowił wydruk automatycznie wygenerowany. W żaden sposób nie da się wywieść faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności z wydruku zawierającego tabelkę, w której zamieszone są dane pozwanej i inne informacje. Wydruk ten, niepodpisany przez strony umowy cesji, z całą pewnością nie jest też załącznikiem do tej umowy i w żaden sposób nie potwierdza, że przedmiotem przelewu wierzytelności była także wierzytelność Banku przysługująca względem pozwanej. Nie wykazano czy ów "wydruk" zawiera dane wymienione właśnie w wykazie wierzytelności stanowiącej załącznik numer 2 do umowy przelewu wierzytelności. Nie został on też poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym, a jedynie opatrzony jego pieczęcią i parafką. Podkreślić należy, że jest to pismo sporządzone jednostronnie przez stronę powodową, nie podpisane przez zbywcę wierzytelności, a więc stanowi jedynie dowód tego, że zostało sporządzone o treści w nim podanej.

Zatem stwierdzić należy, iż z przedłożonej umowy nie sposób wywieść, aby jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca Bankowi (...) S.A. wobec pozwanej M. Z. (1). Tym samym dokument ten nie potwierdza, aby powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanej i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia.

Jeśli chodzi o złożony do akt sprawy wyciąg z ksiąg prowadzonych przez powoda, będącego funduszem sekurytyzacyjnym, należy wskazać, że wyciąg z ksiąg rachunkowych stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc, który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący obecnie przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wprost pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Wyciąg taki może zasadniczo stanowić podstawę ustaleń

faktycznych i wyrokowania w sprawie, ale jego materialna moc zależy od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów - art. 233 § 1 kpc. Dopiero wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia. Zgodzić się należy z poglądem judykatury, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia (np. cesji wierzytelności). Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie mogą stanowić dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności.

Ponadto podkreślić należy, że z przedłożonego przez powoda wyciągu z ksiąg rachunkowych wynika, iż zobowiązanie dłużniczki ma swoje źródło w zawartej 27 listopada 2009 r. umowie kredytu nr (...) (k. 8), natomiast dołączona na późniejszym etapie postępowania umowa pierwotna, przedłożona na okoliczność źródła zobowiązania strony pozwanej oraz istnienia stosunku zobowiązaniowego, nosi numer (...) (k.48), co dodatkowo poddaje w wątpliwość uprawnienie powoda do dochodzenia od pozwanej określonej w pozwie kwoty.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W myśl art. 232 kpc to strona powodowa była obowiązana wskazać dowody dla stwierdzenia faktu nabycia praw wynikających ze wskazanej w pozwie umowy bankowej i powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami jej nieudowodnienia.

Reasumując stwierdzić należy, że strona powodowa nie sprostала obowiązkowi udowodnienia faktu nabycia wierzytelności w drodze przelewu od poprzedniego wierzyciela. Dowody, które w ocenie powoda mają świadczyć o nabyciu wierzytelności określonej pozwem, nie potwierdzają legitymacji czynnej powoda i nie stanowią o skutecznym przelewie zindywidualizowanej i konkretnej wierzytelności jaką Bank miał wobec pozwanej. W tej sytuacji żądanie pozwu nie mogło zostać uwzględnione

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji.